

Príbeh o tom, ako sa Hui Ang
stretol s kráľom Kang
z dynastie Song
Keby sa kráľ ďalej
pýtal Hui Anga,
nebolo by to vlastne
také zlé, však?
Keď počul,
že Konfucius a Mocius
nemali ani len
kúsok zeme,
zľakol sa a neodvážil sa
pýtať sa ďalej.
Obával sa,
že by ho tento hosť požiadal,
aby sa vzdal svojho trónu
a ponúkol ho jemu
alebo niekomu inému.
Bál sa, že cieľom diskusie
s Hui Angom bolo to,
aby sa vzdal svojho trónu
alebo niečo také.
Takže mal strach
a preto bol ticho.
Dokonca Hui Anga pochválil
za jeho výrečnosť,
pretože nevedel,
ako mu odpovedať.
Keby skutočne chcel
hľadať Pravdu,
mohol sa ďalej pýtať,
potom by nemal
žiaden problém.
Okrem toho,
keby bol vegetariánom
a dodržiaval päť prikázaní,
stále by mal aj
svoj trón a kráľovstvo.
Majstri by ich nechceli.
Konfucius a Mocius
by nechceli jeho
kráľovstvo ani trón.
Oni mu len chceli pomôcť
upevniť jeho pozíciu,
posilniť jeho krajinu
a urobiť z neho
väčšieho odborníka
v riešení štátnych záležitostí.
Konfucius a Mocius
by od kráľa nič nežiadali,

ani len mincu.
Vôbec nič od kráľa
nepotrebovali.
Avšak mohlo to byť preto,
keď kráľ počul,
že tí dvaja nemali
ani len kúsok zeme,
dostal strach.
Myslel si,
že Hui Ang prišiel
kázať za peniaze.
Myslel si, že Hui Ang
bol taký výrečný
v mene svojich Majstrov
a chcel ich pozvať,
aby každý deň spali
na kráľovskej posteli.
Kde by potom spal kráľ?
Možno tam napríklad bola
iba jedna kráľovská posteľ.
Kráľ by bol v rozpakoch,
keby nedovolil majstrom
sedieť na jeho tróne.
Čo by teda mohol robiť?
Sedel by na dlážke?
Ako vy? Mohol by?
Nemožné!
Bolo hrozné
len na to pomyslieť.
Neznamenalo to len
vzdať sa kráľovstva
v prospech majstrov
ale aj trónu,
vojakov, generálov
a aj všetkých civilných
a vojenských úradníkov.
To bolo nemožné!
Takže vám poviem,
že Hui Ang nemusel
chcieť odovzdať
tú metódu kráľovi
alebo mohol vedieť,
že sa kráľ vôbec nechce
tú metódu naučiť.
Preto povedal kráľovi všetko.
Avšak týmto spôsobom
kráľa neurazil.
Takže Hui Ang bol
skutočne výrečný,
ale takisto vedel,

kedy pokročiť alebo ustúpiť.
Vedel, že ak je kráľ ticho
na konci jeho reči,
mal by utekať.
Takže Hui Ang bol celkom
inteligentný a múdry.
Napodiv, je to veľmi ťažké.
Je ťažké čokoľvek povedať,
keď idete navštíviť kráľa.
Niekedy nechce
počúvať tieto veci.
Môže povedať,
že si to chce vypočuť,
ale hneď sa aj začína báť.
Myslí si, keďže má vysokú
kráľovskú pozíciu,
že sa nemôže znížiť, aby
sa učil od nejakého majstra
alebo požiadal iných,
aby ho naučili nejakú metódu
a podobne.
Je to ťažké.
Zároveň má strach,
že títo ľudia môžu využiť
jeho pozíciu a podobne.
Kráľ, ktorého som stretla
naposledy, keď som bola
v Afrike, musel dodržiavať
tradície kmeňa.
Keď sa stal kráľom,
každý deň sedel,
aby si vypočul ľudí,
hovoriacich o svojich
problémoch a pomohol im
vyriešiť ich.
Bolo pre neho úplne nemožné
odísť na iné miesta.
Africkí kráľi boli tradične
veľmi pokorní.
Mal by pracovať pre ľudí,
takže nemôže chodiť
na luxusné miesta alebo
nosiť prekrásne šaty.
Môže nosiť iba
tradičné africké
bavlnené rúcha
a nemôže ich meniť.
Jeho dom je postavený
v starobyľom štýle.
Navštívili sme niektoré

z tých domov.
Možno ste ich predtým videli.
Navštívila som takzvaný
africký palác.
Hoci bol kráľ jednoduchý,
nosil sa
s imponujúcou dôstojnosťou.
Všetci jeho úradníci
pred ním kľáčili,
keď sa s ním rozprávali.
Každý, kto k nemu prišiel,
si musel kľaknúť.
Všetci ľudia si pred ním
museli kľaknúť,
keď sa s ním rozprávali.
Keď išiel von, nerozprával.
Namiesto toho ho niesli
v kresle na nosidlách.
Niesli ho dokonca
aj od dverí k prednej bráne.
Možno to v minulosti
bolo takto.
Možno prvý kráľ
v tej africkej krajine
bol tiež majster.
Keď išiel von, ľudia sa
na neho radi pozerali.
Pretože tam bolo
priveľa ľudí,
jeho palác musel byť veľký
a aj záhrada vonku
a verejné námestie
museli byť veľké.
Mali veľmi veľké
verejné námestie.
Dost' veľké
pre niekoľko tisíc ľudí.
Keď išiel kráľ von,
niesli ho v nosidlách.
Možno to v minulosti
takto robili, aby ľudia
mohli kráľa vidieť.
Ako to všetko viem?
Pretože keď som išla von,
princ mi to vysvetľoval:
„Dnes sa k vám
Jeho Výsosť správala
veľmi, veľmi dobre
a preukázal vám
tú najväčšiu česť,

pretože išiel von po svojich!“
Princ povedal:
„Neviete, že kráľ
nekráča ani len jeden krok.“
Takže keď Jeho Výsosť
išla von, jeho úradníci
boli veľmi nervózni.
Podľa princa
kráľ nikdy takto nechodil.
Nikdy takto nevidel
nikoho za bránou.
Niesol sa majestátnym
dôstojným spôsobom.
Keď vyšiel von,
niesli ho na nosidlách.
Všetci jeho úradníci
si tam kľakli.
Jeho sedem kráľovien
sedelo na nižšom stupienku,
pretože nemohli sedieť
na stoličkách ako on.
A tak ďalej. Nemohlo
to byť o nič menej obradné
ani v kráľovstve Song!
Takže keby ste ho požiadali,
aby sa vzdal svojej pozície,
a odišiel na iné miesto,
kde by nemal žiadnu pôdu,
ako Konfucius a Mocius,
a nechal ľudí
stáť na špičkách prstov
a natáľovať krk,
aby ho zazreli, povedal by:
„Zbohom. Do videnia.
Nechcem to.“
Bolo to mimo jeho
predstavivosti.
Mám na mysli to,
že aj keď ten kráľ v Afrike
prešiel len pár krokov
k bráne, aby ma videl,
ľudia z toho už boli
takí nervózni.
Keď som prišla na letisko,
videla som tam
veľmi vážne tancovať
niekoľko skupín ľudí.
Čakali tam celý deň,
pretože náš let meškal.
Meškal niekoľko hodín,

ale oni ďalej tancovali.
Tancovali, až kým
lietadlo nepristálo.
Dokážete si to predstaviť?
Potom ráno poslali
hudobníka k mojim dverám,
aby mi zaspieval.
To bol ich spôsob budenia.
Áno, bolo to tak.
Takým spôsobom sa správajú
k svojmu kráľovi a princovi.
Správali sa ku mne
ako k princeznej a volali ma
„Princezná“
alebo „Cisárovná“.
Potom sa ku mne každý
správal rovnako,
ako sa správali ku kráľovnej
alebo k štátnemu hosťovi.
Všade, kam som išla,
bola hudba a tanec.
Princ sa mal stať kráľom
tej krajiny.
Očakávalo sa,
že raz bude sedieť na tróne.
Keď jeho otec zomrie,
on sa stane kráľom.
Ale on to nechcel.
Videl, že byť kráľom
nie je žiadna veľká vec.
Takže vždy,
keď vidia človeka, ktorý
je prospešnejší pre nich
alebo ich krajinu,
chcú si ho ponechať.
Pamätáte si na
krásnu starobylú kráľovnú
Egypta, Kleopatru?
Ona si uchmatla
dvoch alebo troch kráľov.
Na čo?
Kvôli prospechu jej krajiny,
aby upevnila svoj trón,
uchránila svoju rodinu
a kráľovstvo.
Používala všetky prostriedky,
aby si udržala
talentovaných ľudí.
Tí, ktorých si chytila,
boli tí najlepší.

Ako napríklad Antónius
a kto ešte?
Cézar! Však?
Tí ľudia boli všetci
veľký hrdinovia v Európe.
Nikoho sa nebáli,
pretože vždy víťazili.
Každý, koho chytila,
bol prvotriedny.
Takže využívala všetky
prostriedky, aby to dosiahla.
Niektoré krajiny sú také.
Je to zaznamenané v histórii.
Kráľovná Egypta
dokonca odišla
do hlavného mesta ríše.
Bola ako bohyňa,
ktorá zišla dole do sveta.
Bolo to také veľkolepé
a slávnostné.
Druhý krát tiež išla
a ani nevystúpila z lode.
Nevystúpila z lode
ale namiesto toho
zostala na palube.
Ale bolo to rovnaké.
Prišla tam,
aby priviedla Antónia späť.
Viete o tom?
Pamätáte si to?
Ak nie,
môžete si pozrieť film
„Kleopatra“,
potom to budete vedieť.
Je to také veľkolepé
a krásne.
Takže to bolo tak.
Aj Egypt je v Afrike.
Všade, kam ide
praktikujúci Quan Yin,
má pohodlie.
Keď myslíme na nejaké
miesto, okamžite sme tam.
Takže naše myšlienky sú
celkom dôležité.
Ak chceme byť slobodní,
môžeme takými byť
použitím svojich myšlienok.
Nemali by sme obmedzovať
svoje myšlienky a myslieť si,

že sme smutní
alebo že sme z nižšej triedy,
že nevyzeráme krásne,
alebo že nemáme cnosti.
Mali by sme využívať
svoje myšlienky, aby
sme zmenili svoje koncepty
a vycvičili svoje bunky,
aby počúvali ideál,
o ktorý sa usilujeme.
Potom ho budú nasledovať.
Všetko, čo si myslíme,
budú naše bunky nasledovať,
pretože toto je ich spôsob,
akým zbierajú informácie.
Ak sa o seba staráte
každý deň,
hovoríte svojim bunkám,
že ste dobrí a snažíte sa
čo najviac byť dobrí,
oni vás budú nasledovať
a pozdvihnú svoju úroveň
vyššie a vyššie,
stanú sa viac a viac
uvoľnené a slobodné.
Keď vám rozprávam
tieto príbehy, nie je to
kvôli príbehom samotným.
Či už tieto príbehy
poznáte alebo nie,
na tom nezáleží.
Príbeh používame
ako príklad,
aby sme k nemu mohli
dať veľa vysvetlení,
študovať veľa
a naučiť sa mnoho vecí,
ktoré z neho chceme vedieť.
Tak to je!
Niekoľko kráľov
nasleduje majstra.
Niektorí králi v Indii.
Spomínate si na príbeh
o Xuan Zhuangovi?
Všade, kam išiel,
väčšina miestnych kráľov
ho išla pozdraviť
a pokloniť sa pred ním.
Vyslali svoje
kráľovské slony

a biele kráľovské kone,
aby ho niesli.
Pozývali ho,
aby žil v paláci a podobne.
Mali k nemu veľkú úctu.
Keď žil Šákjamuni Budha,
aj k nemu sa tak správali.
Mnoho kráľov ho
nasledovalo a študovali
s ním. Písma, ktoré čítame
hovoria, že sa rozprával
s nejakým kráľom a povedal:
„Vaša Výsosť,
mali by ste rozumieť ...“
a tak ďalej. Áno!
To znamená,
že sa rozprával s kráľmi.
V moderných časoch
sú stále ešte nejakí králi
v Indii,
ktorí nasledujú majstra.
Videla som ich osobne.
Niektorí majstri majú
len nejaké magické sily.
Dokážu vidieť niečo
z minulosti a budúcnosti,
takže ich ľudia uctievať.
V minulosti v Indii,
pani Indira Gándhí,
premiérka,
raz nasledovala
jednu majsterku.
Ako to viem?
Pretože som navštívila
dom tej majsterky.
Tá slávna majsterka
už zomrela.
Bola to žena.
Videla som jej fotku
s pani Gándhí,
ktorá sedela na dlážke
a takzvaná majsterka
sedela na posteli.
To znamená,
že pani Gándhí si ju
veľmi ctíla.
Keď prišla,
nesprávila sa ako hlava štátu.
Nie!
Sedela na dlážke.

Ľudia v Indii sú takíto.
Nezáleží na vašom
spoločenskom postavení,
keď idete navštíviť majstra
a ste si istí, že to je majster,
sedíte na dlážke.
V Indii keď navštívite
slávneho majstra,
nedokážete povedať,
ktorý človek je kráľ
alebo niečo iné, pretože
všetci sedia na dlážke.
V súčasnosti sú tam
niektorí miestni králi.
Okrem premiéra
má každá oblasť miestneho
kráľa alebo kráľovnú.
Ak prídu navštíviť Majstra,
tiež sedia na dlážke
ako ostatní.
Avšak môžete ich rozoznať,
pretože môžu mať dvoch
hrozivo vyzerajúcich
strážcov vedľa seba.
Napríklad ich vankúše
sú zdobené zlatom
a sú iné ako tie, ktoré majú
ostatní ľudia.
V Indii králi majú vankúše
ale ostatní ľudia nie.
Všetci žiaci v Indii
sedia na podlahe.
Ak tam nie je
drevená podlaha,
dajú tam koberec,
aby na ňom ľudia sedeli.
Ľudia sa nesnažia
nájsť si vankúš, pretože
tam pre nich žiadne
vankúše nie sú.
Ak vidíte vankúš, ktorý
sa trblieta zlatou farbou,
možno je to miestny kráľ,
ktorý prišiel navštíviť
Majstra. Kráľ sedí presne
rovnako ako ostatní a
nemá žiadne zvláštne miesto.
Nemôže povedať: „Som kráľ.
Mal by som sedieť na
stoličke alebo pohovke.“ Nie.

Ak sedíte tak ako majster,
vyhodí vás ostatní ľudia,
nie majster.
V Indii je majster ako Boh.
Nikto sa ho neodváža
dotknúť, uraziť ho
ani sa s ním o ničom hádať.
Nezáleží na tom,
čím ste v spoločnosti,
keď prídete tam,
aj tak musíte sedieť
na podlahe, aj keď
možno ešte nie ste žiak,
a ste len na návšteve.
Avšak prídete,
len ak veríte v majstra.
Ak napríklad chcete prísť,
musíte byť pripravení
znižovať sami seba.
Ak vás uvidia sedieť rovnako
vysoko ako sedí majster,
vyhodí vás.
Žiaci vás vyhodí.
Nie je to tak,
že vám majster niečo povie.
Takže v Indii je v súčasnosti
stále takáto tradícia.
Myslím si,
že je to krásna tradícia.
Čo myslíte?
(Súhlasíme.)
To je všetko. Ďakujem!
Keď budem mať čas,
naučím vás,
ako sa o seba postarať, aby
ste vyzerali upravené, šťastne
a energicky každý deň.
Zaberie to len pár minút
obliecť sa pekne
a príjemne na pohľad.
Nie je to tak, že môžeme
byť krásni, len keď
doma strávime celý deň,
aby sme sa obliekli.
Nie je to tak.
Za päť alebo desať minút
budete pripravení ísť von.
Samozrejme, keď idete
na večernú udalosť,
mali by ste tomu venovať

viac času,
ale najviac
pätnásť minút je dosť.
Je ťažké stať sa oslnivou
a prítlačlivou osobou,
ale je ľahké
byť obyčajným a zároveň
upraveným, energickým
a schopným človekom.
Skutočne, keď vstanete
z meditácie
Metódou Quan Yin,
vyzeráte veľmi krásne.
Je to pravda! Niekedy,
keď vstanete z meditácie,
neprepadáte si
veľmi krásni? (Áno.)
Vaša tvár je ružová,
vrásky akoby vám zmizli,
tvár máte okrúhlu
a ruky pružné a plné.
Predtým boli
zvráskavené a chudé.
Keď ale vstanete
z meditácie,
sú krásne, pružné a mladé.
Sú biele, akoby boli
plné života a energie.
Ľudia budú závidieť,
keď vás uvidia.
Stanete sa krásnymi.
Viete o tom? (Áno.)
Takže čím viac praktikujete,
tým mladšími a krajšími
sa stanete.
Dobre! Dovidenia!
(Dovidenia!)
Milujem vás!
(Milujeme vás!)
Praktikujete lepšie a lepšie!
A ste silnejší a silnejší!
Dobre!
Dovidenia! Dovidenia!
(Dovidenia, Majsterka!)